

Vážení čtenáři! Konečně se Vám do rukou dostalo další číslo časopisu *Náš život*. Vezmeme-li v potaz, že poslední číslo vyšlo o Velikonocích, nezbyvá nám než se omluvit za zpoždění. O to více doufám, že Vás naše nové číslo nezklame a zpříjemní Vám začátek nového liturgického roku.

Krom jiného na Vás na následujících stránkách čekají i dvě zbrusu nové rubriky Paprsek z věčnosti – vděčnosti a Zeď nářků. O nich se dozvíte blíže ve speciálním komentáři.

Opět velmi děkujeme za všechny Vaše příspěvky a poděkování. Zároveň Vás prosíme, abyste se nebáli psát. Rádi bychom, aby se okruh přispěvatelů neustále rozšiřoval. Když budete mít ve farnosti nějakou akci či se zúčastníte něčeho, co by mohlo zajímat i naše čtenáře, máte-li nějaký nápad, postřeh či vizi, buď napište (adresy jsou na poslední straně časopisu), nebo nám to nějakým způsobem pošlete či předejte. Děkujeme.

Za další bychom chtěli rozptýlit možné domněnky, že časopis je mládeže a pro mládež. Nikoli. Proto jsme již vypustili poněkud zavádějící závěrečný dodatek, že na přípravě časopisu se podílí Společenství mládeže při farnosti v Jablonci n/Jiz. Důvodem je, že aktivně se na tvorbě *Nášeho života* podílí, když nepočítám sponkované, pouze asi tři čtyři lidé z mládeže. Časopis je určen farníkům a sympatizantům všech věkových kategorií. Právě vy pomáháte tvořit obsah svými příspěvky a dáváte časopisu tvář. Těm, kdo se již zapojili, děkujeme, těm kteří otálejí, chceme dodat odvahy.

Přejeme Vám všem radostnou mysl, pokojné srdce a v plnosti prožitý advent. A jelikož je téměř jisté, že další číslo již v tomto kalendářním roce nevyjde, tak Vám zároveň přejeme i požehnané svátky vánoční a šťastný vstup do nového roku 2009! Naviděnou u příštího čísla!

Za redakci časopisu *Náš život*
Miloš Holubec

Nedělní sbírky v našich farnostech

	Harrachov	Rokytnice/Jiz.	Jablonec/Jiz.	Poniklá
Leden	4.273,-	8.514,-	5.561,-	3.368,-
Únor	5.347,-	12.535,-	6.408,-	7.250,-
Březen	4.621,-	6.202,-	4.928,-	3.110,-
Duben	3.167,-	5.243,-	4.819,-	3.613,-
Květen	2.880,-	5.597,-	5.081,-	3.789,-
Červen	3.406,-	6.640,-	5.750,-	2.871,-
Červenec	2.445,-	6.274,-	6.327,-	4.793,-
Srpen	3.270,-	6.037,-	7.836,-	4.697,-
Září	3.760,-	6.653,-	4.845,-	4.085,-
Říjen	2.043,-	7.215,-	6.055,-	3.763,-

Stromkovice 1. Května 8.750,-
17. Srpna 3.726,-

Technická poznámka:

Rádi bychom upozornili, že uvedená čísla jsou přesná, co se týká farností. Jsou však také trochu nepřesná, co se týká „místních“ věřících, protože je doplňují i návštěvníci z řad turistů. Dle odhadu nejvíce turistů k nám přichází v Rokytnici, méně v Harrachově, ještě méně v Jablonci a v Poniklé téměř žádní.

Průměrná návštěvnost bohoslužeb:

Harrachov: 20 + turisté
Poniklá: 25
Rokytnice/Jiz.: 40 + turisté
Jablonec/Jiz.: 60 + turisté

Co oceňujete na našich farnostech? Kde jsou, podle Vás, naše slabé stránky?

Oceňuji to, že se stále víc lidí aktivně zapojuje do práce ve farnosti (hovořím o Poniklé, nevím, jak to funguje v ostatních farnostech). Téměř všichni se střídají v pravidelném úklidu kostela a kdykoli pomohou tam, kde je potřeba. Je to i zásluhou p. faráře, že se nás snaží vést ke společné zodpovědnosti za život farnosti. Slabou stránku vidím v tom, že jsme stále uzavření, nedokážeme oslovit ostatní spoluobčany, žijeme jen ve svém kostele a kromě pár lidí se nepodílíme na společném životě našich farností např. alespoň účastí na společných akcích.

Máte nějaké přání či cíl, kterého byste chtěli v životě ještě dosáhnout?

Chtěla bych se naučit lépe hrát na varhany, proto navštěvuji varhanní kurzy a pravidelně cvičím. A nejvíce toužím po životě v klidu, tichu a pokoji, ale toho lze v plné míře dosáhnout asi až za hranicemi pozemského života. Takže mým hlavním cílem je prožít svůj život tak, aby se jednou moje touha naplnila.

Ponikelské varhany ►

Jakou radu, motto či myšlenku byste chtěla sdělit našim čtenářům na závěr?

Netrapme se věcmi pomíjejícími víc, než si zaslouží a usilujme více o ty věčné, řečeno slovy mé birmovací patronky sv. Terezie z Avily: „*Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť, všechno pomíjí, jen Bůh se nemění. Všeho dosáhneš trpělivostí. Máš-li v srdci Boha, nic ti nechybí - jeho láska stačí.*“

Děkuji za rozhovor a za všechny naše farnosti Vám přeji do života hodně Božího požehnání, milosti a osvětlení Duchem Svátým ve Vašich rozhodováních!

(MiH)

Události ve farnostech

Posvícení v Poniklé

21. září – neděle – svátek sv. Matouše. Tento den je pro naši farnost velmi významný. Slavíme památku posvěcení našeho chrámu Páně.

Končí léto a nastává podzim. I příroda chce nějak účtovat a všichni chceme poděkovat za vše, co se urodilo na polích i zahradách.

I obětní stůl v našem kostele byl slavnostně a neobvykle vyzdoben – byl ovinut vinnou révou s drobnými hrozny a pod ním stála váza s obilnými klasy - na stupních pokrytých látkou jsou rozmístěny ošatky s jablky a dalšími plody, které naše příroda poskytuje. Je zastoupena i zelenina, od každého druhu alespoň jeden kus.

Čerstvě upečený chléb nakrájený na malé křajíčky provoněl celý kostel až k zadním lavicím a po požehnání byl ministranty spolu se zrníčky vína nabídnut účastníkům.

Požehnána byla i sklenička zdejšího medu i domácí slivovice.

Borůvky – plody hustých lesů – byly zapéčeny Holubcovými (*rodina A. Holubce – pozn. redakce*) do koláčů a rozdány všem přítomným.

Po mši svaté jsme se ještě na stupních kostela vyfotografovali, abychom mohli poslat obrázek naší adoptivní dívce.

Rozcházel jsem se s vědomím, že jsme prožili něco velice hezkého a děkujeme všem, kteří jakýmkoli způsobem přispěli k hezkému průběhu díkůvzdání.

B. Stínílová

Mgr. Eva Holubcová

Narozena 16. 9. 1963
v Ledči nad Sázavou.

Sdělila byste našim čtenářům, odkud pocházíte a v jaké rodině jste vyrůstala?

Pocházím ze Světlé nad Sázavou – malého městečka na Českomoravské vysočině. Maminka byla účetní, tatínek elektrikář. Mám dva mladší bratry.

Jak jste přišla k víře? Předala Vám ji rodina, nebo jste ji přijala později?

Můj vztah k Pánu Bohu je jako u každého člověka výsledkem celoživotního vývoje. Nikdy jsem nebyla ateista, ale ani věřící – spíše jsem byla lhostejná, víra mě moc nezajímala. Moje obě babičky byly věřící, s nimi jsem jako dítě občas chodila na mši sv., s rodiči jsem chodila do kostela pouze při rodinných událostech – svatby, pohřby, křtiny,... V dospělosti jsem se začala o náboženství více zajímat – začala jsem číst Bibli, chodit pravidelně do kostela... až nakonec po letech došlo k mému obrácení, kdy jediný okamžik změnil celý můj dosavadní život.

Jakým směrem se ubíralo Vaše další vzdělání po základní škole?

Absolvovala jsem Gymnázium v Havlíčkově Brodě a následně Pedagogickou fakultu v Hradci Králové, obor Učitelství I. stupně ZŠ – Výtvarná výchova. Na hradeckou univerzitu jsem se ještě jednou vrátila a v letech 2002-05 jsem zde vystudovala obor Teologie a Náboženská výchova.

Kde všude jste jako učitelka působila a jak jste se dostala z Vysočiny do Krkonoš?

Moje první působiště bylo v Okrouhlici na Havlíčkobrodsku, po dvou letech jsem se provdala, přestěhovala za manželem a od té doby učím na ZŠ v Poniklé.

Jakým způsobem se podílíte na životě našich farností?

Učím v Poniklé náboženství, hraji na varhany, při bohoslužbách ve všední dny (u nás to jsou středy) otvírám kostel a připravuji na mši sv., jsem členem farní pastorační rady, takže plním úkoly s tím spojené, dělám nástěnky a další příležitostné práce, kterých je kolem kostela a ve farnosti (obzvláště s naším p. farářem) stále dost ☺. Také se podílím na přípravě tohoto časopisu (jazykové korekce).

Co řadíte mezi své záliby? Jakou činnost naopak nemusíte?

Ráda hraji na varhany a zpívám, nejen v kostele, ale i v souboru Satori. A také mám ráda dobré jídlo, což je na mě vidět ☺. Mezi moje záliby rozhodně nepatří domácí práce.

Co čtete, máte nějakého oblíbeného autora?

Kromě Bible a odborné literatury čtu to, co mě baví a přitahuje a u čeho cítím, že mě nějak naplňuje, pomáhá v životě. Asi i to je výsledkem určitého životního vývoje. V mladších letech jsem přečetla spousty knih od klasických autorů až po ty populární, nyní mě zajímá spíše duchovní literatura. A zjišťuji, že poslední dobou opouštím knihy současných autorů (kterých je na dnešním trhu duchovní literatury nepřeberné množství) a sahám hlouběji ke kořenům vývoje spirituality, z nichž nejbližší mám asi k té karmelitánské. Mými nejoblíbenějšími autory jsou její dva pilíře – sv. Jan od Kříže a sv. Terezie z Avily. K nim se stále vracím. Ze současných autorů mě v poslední době nejvíce oslovil Tomáš Halík.

Světlá nad Sázavou ►

= 10 =

Vánoční pořad bohoslužeb

Středa 24. 12. Štědrý den - Půlnoční
Harrachov 20:00 O. Václav
Jablonec/Jiz. 22:00 O. Václav
Rokytnice/Jiz. 24:00 p. Ivo
Poniklá 22:00 p. Ivo

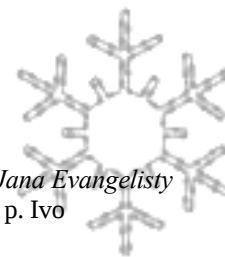
Čtvrtek 25. 12. Slavnost narození Ježíše Krista
Poniklá 8:00 p. Ivo
Jablonec/Jiz. 9:30 p. Ivo
Rokytnice/Jiz. 11:15 p. Ivo
Harrachov 16:00 O. Václav

Pátek 26. 12. Svátek Sv. Štěpána
Jablonec/Jiz. 9:30 O. Václav

Sobota 27. 12. Svátek Sv. Jana Evangelisty
Harrachov 16:00 p. Ivo

Neděle 28. 12. Svátek Sv. Rodiny
Poniklá 8:00 O. Václav
Jablonec/Jiz. 9:30 p. Ivo
Rokytnice/Jiz. 11:15 p. Ivo

Čtvrtek - 1. 1. Slavnost Matky Boží Panny Marie
Poniklá 8:00 p. Ivo
Jablonec/Jiz. 9:30 p. Ivo
Rokytnice/Jiz. 11:15 O. Václav
Harrachov 16:00 p. Ivo

Události ve farnostech

Pout' u kapličky P. Marie

ve Stromkovicích dne 17.8.08

„Jsou na našem světě místa, kterých se dotklo nebe a jedním takovým požehnaným místem je i stromkovička kaplička“ - řekl při jedné naší pouti p. farář Ivo Kvapil.

Vysoké stromy kolem jsou jako sloupy katedrál a kaplička jako svatostánek uvnitř.

Přišel tam Ježíš v podobě svatostátního chleba a vína a kam přichází On, jde i jeho Matka, P. Maria.

V obnovené kapličce je znázorněna jako Matka celého světa, která rozevírá náruč pro všechny své děti. Mnoho jich – i dosud nám neznámých – přišlo nejen letos načerpat vodu, tekoucí pod kapličkou, účastnit se krásy Bohoslužby, zpěvu chrámového sboru, ale i obdivovat krásu nové křížové cesty.

A mohli bychom říci, že jako kdysi tři králové přinesli dary, tak i mnozí z nás rádi přinesli své dary k obcerstvení přítomných.

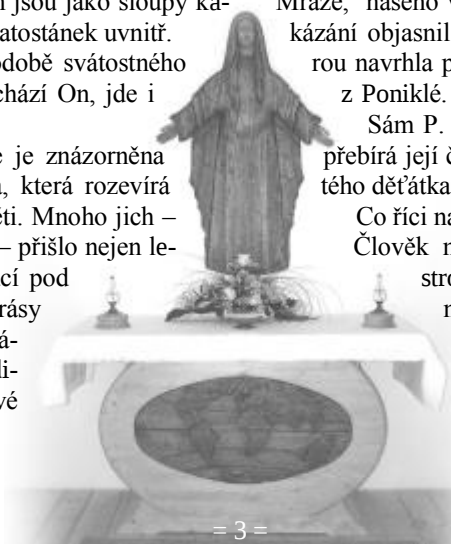
Měli jsme opět hosta kněze – P. Františka Mráze, našeho vikáře z Jilemnice. Ve svém kázání objasnil i obrázek z pozvánky, kterou navrhla paní učitelka Eva Holubcová z Poniklé. Je to neobyčejná pozvánka.

Sám P. Ježíš – po smrti P. Marie – přebírá její čistou duši v podobě zavinutého děťátka do svých rukou.

Co říci na závěr? Člověk má duši i tělo. Na pouti u stromkovičky kapličky bylo nasyceno obojí.

Díky Bohu a všem, kteří nám tuto slavnost připravili.

H. Novotná

= 3 =

Vážení čtenáři!

Po konzultacích s panem farářem otevíráme v Našem životu dvě nové rubriky, kam můžete přispívat svými chválami, poděkováními, ale i výtkami a stížnostmi. Ta pozitivní nese název **Paprsek z věčnosti – vděčnosti**, negativní **Zed' nářků**. Přispívat sem může opravdu každý. Rubriky jsou necenzurované a v časopise dále nekomentované.

(MiH)

Upřímné poděkování Všem zúčastněným za společnou pouť na Libici a do Staré Boleslavi.

p. Ivo

Děkuji Všem, kteří pomáhali s úklidem kůru za varhanami a na půdě a věži kostela v Poniklé. Stejně tak patří poděkování těm z Vás, kteří pomáhali při úklidu "nepořádku" na kůru, věži a balkónech v kostele v Rokynici nad Jizerou.

p. Ivo

Poděkování patří také všem, kteří pomáhali s osekáváním zdi v ponikelské sakristii. Zvláštní poděkování si zaslouží p. Jiří Vejnar, který, ač pravidelné bohoslužby ne navštěvuje, celou sakristii nahodil a udělal zde všechny odborné zednické práce bez nároku na finanční odměnu. A děkujeme také P. Kvapilovi, z jehož iniciativy všechny práce v ponikelském kostele proběhly a má na nich i největší fyzický podíl.

(eh)

Děkujeme P. I. Kvapilovi a R. Kopeckému, kteří v loňském roce vyměnili v ponikelském kostele téměř 60 okenních tabulek a natřeli jejich rámy. L. Nosková pak všechna okna v našem kostele omyla – i ji patří naše poděkování.

(eh)

Při návštěvě našich kostelů zaměstnanci Libereckého památkového ústavu jsme byli pochváleni slovy: "Ještě nikde jsme v kostelích neviděli takové čisto a pořádek. Děkujeme za Váš vztah a péči o památky ve Vašem vlastnictví". - Ivo Habáň - památkář

Je to vizitka Vás, kteří jste pomáhali - děkuji.

p. Ivo

Poděkování patří také části mládeže nejen z Jablonce, ale i z Poniklé a Rokynice za dvě sobotní pracovní brigády na faře v Jablonečku.

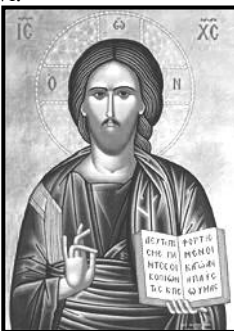
p. Ivo

Děkuji také Věrci Hájkové, paní Ivě Žalské a paní Olze Marešové, že prozatím jako jediné ze "starších věřících" přišli pomoci při opravě sálu na faře.

p. Ivo

Zvláštní poděkování za osekávání zdi na faře v Jablonečku si zaslouží důchodce pan Cimpl z Rokynice. Upřímně děkuji.

p. Ivo

Za příjemnou návštěvu naší mládeže s P. Mgr. Ivo Kvapilem na Bílou sobotu a pěkný dárek děkuje

Marie L.

Opět se k nám vrátil Otec Václav z dlouhodobého pobytu v nemocnici v Jablonci nad Nisou.

Mám radost z Vás Všech, kteří jste se podíleli na výzdobě

kostelů a hudebním doprovodu při díkůvzdání za přírodu, úrodu, lidskou práci o neděli sv. apoštola Matouše.

p. Ivo

Na Bílou sobotu, k našemu velkému překvapení a radosti, nám přišli zpěvem popřát s panem farářem mladí ze společenství požehnané prožití Velikonoc. Obdarovali nás i dárkem s pěkným přáním.

Stále vidíme ty radostně rozesmáté tváře, když pěli, že je Pán blízko. Snad ani netušíte, jak velkou radost jste nám udělali a jak jste nás potěšili.

Pane Ježíši, děkujeme Ti za tyto mladé, kteří přinesli svým zpěvem radostný a nezapomenutelný vstup do oslavy Tvého vzkříšení.

Panno Maria, prosíme Tě, ochraňuj tuto mládež.

Hermochovi

Děkujeme všem, kdo se jakýmkoli způsobem podílejí na úspěšné tvorbě časopisu Naš život.

Redakce

Dneska hraje a zpívá sbor. Nejčastěji ale zajišťují hudbu varhaníci. Jednou za měsíc zpívá při páteční mši i sbor malých dětí; a když to vyjde, tak občas v pátek hrávají i kytary.

Po skončení bohoslužby se sklízí. V lodi a před kostelem si ještě povídají lidé. Snad domlouvají setkání k modlitbě (společenství je ve Studenci několik – mládežnická, rodičovská i baby - a dědečkovská), domlouvají fotbal, nebo jen tak povídají. Zdravím i „tety“ katechetky a známé. Pan farář nasedá do auta a chystá se odjet na další mši do Roztok, pak do Zálesní Lhoty, a kdyby byla první neděle v měsíci, tak ještě po obědě ke kapličky do Martinic. Mše v Čisté u Horek byla včera večer.

Ještě zamknout mříž a příštích několik týdnů kostelníkůj zase jiní.

Chrám opět utichá. Na hlavním oltáři svítí „věčné“ světlo – znamení Jeho přítomnosti.

„Díky, Pane, bylo to krásné setkání s Tebou i s blízkými.“

(tj)

Události ve farnostech

Pout' ke sv. Jakubovi v Poniklé

V neděli 27. července 2008 se v Poniklé konala tradiční svatojakubská pouť, kterou jsme oslavili v 8,00 h mši sv. Tento den jsme také nazvali „**Dnem otevřených dveří**“. Otevřené dveře jsou v našem kostele v letním období téměř denně (podle počasí) cca od 8,00 h do 18,00 h., aby si kdokoli z našich občanů i turistů mohl nerušeně o samotě prohlédnout interiér kostela, chvíli se pozastavit, posedět, ztišit se, srovnat myšlenky,... V den pouti však měli návštěvníci možnost nahlédnout i do „zákulisí“ – podívat se do sakristie, prohlédnout si zblízka varhany, zvony či se podívat, jak vypadá klenba „z druhé strany“. Prohlídka byla doplněna i malým historickým výkladem. Zájem lidí byl značný, mnozí z ponikelských obyvatel byli v těchto prostorách svého kostela poprvé. Tak bylo prožití svátečního dne obohaceno pro poutníky nevšedním zážitkem.

Tomu samozřejmě předcházela spousta práce, která začala vlastně již v loňském roce, kdy bylo vyměněno téměř 60 prasklých okenních tabulek a natřeny jejich rámy. Na podzim se pak začalo s rekonstrukcí sakristie. Letos v létě po dokončení zednických prací následovalo její vymalování a úklid, vymalování spodní části zdi v lodi kostela, úklid kůru, věže, odstranění spousty nahromaděného harampádí na půdě... dokonce i prostor za varhanami byl vyklizen a vymalován. Děkujeme panu faráři I. Kvapilovi, který má na této práci největší podíl. Díky němu náš kostel září čistotou nejen navenek, ale i uvnitř, v prostorách, které nejsou běžně přístupné a bývají spíše skladištěm. Poděkování patří samozřejmě i každému, kdo se podle své chuti a možností do práce zapojil (někteří z nás zde odpracovali spoustu hodin a dní).

(eh)

Kostel a farnost

sv. Jana Křtitele ve Studenci

Někdo mi klepe na rameno a šeptá: „Vstávej“.

Nedá se říct, že bych ho slyšel úplně rád – je před sedmou. „Máme dneska kostelníčit“, dodává. No jo, ona je neděle, ... Teď už si pro změnu na mě tváří našel místo spokojený úsměv. Jdeme kostelníčit – ehm, tedy spíš kostelníkovat, konat službu kostelníků nebo jak to ještě jinak opsat, abyste si o nás nemysleli, že jsme vandalové.

Jedeme po hlavní silnici směrem od Jilemnice na Novou Paku. Po zdolání menšího stoupání před hasičárnou se nám otvírá výhled na Kosteletko.

Jeho přirozenou dominantou a vlastně i tím, co této části Studence dalo jméno, je překvapivě kostel – zasvěcený sv. Janu Křtiteli. Dřív na jeho místě stával dřevěný kostelík – v současném chrámu na něj ještě jednu památku máme, ale o tom až dál.

Na jeho stavbu přispívali obyvatelé Studence i Bukoviny, šlechta a myslím, že i tehdejší panovník. Dílo bylo společnými silami a s pomocí Boží dokonáno v roce 1866. O dva roky později byl kostel vysvěcen. Kdo by se ptal po nějakém tom slohu, tak správná odpověď zní, že je to nepravděpodobně pseudogotická stavba.

Zatím už ale stojíme před kostelem a malým klíčkem odemykáme nejdřív velké dřevěné dveře, pak „lítačky“ a nakonec mříž. Ještě krátká modlitba za zdar příprav i mše a už přicházejí první farníci – mezi prvními i jeden z jáhnů Josef Jiran. Jáhen František Horáček dorazí později.

Z kaple nesu na stolek obětní dary... to už lodí zní první slova růžence. Zatím jen v několikahlasém provedení, ale poslední desátek už se nějaká ta stovka lidí modlí. Další ještě dorazí pár minut před začátkem bohoslužby – a těch nebyvá zanedbatelně, takže nakonec na bohoslužbu může čekat tak kolem dvou set lidí.

Zatím táta už nachystal kalich a to ostatní, v kapli to začíná houstnout – přicházejí ministranti – vzrůstu malého, středního i mlado-mužného. Za chvíli se tu už budeme motat jedni druhým, a proto se zavčasu vytrácím na věž zvonit. Cestou mrknu do zpovědnice – áá, P. Miloslav Paclík si tam čte – „Dobrý den,“ snaží kývnutím vyjádřit hlava. Ale abyste si nemysleli, že se u nás nechodí ke zpovědi – někdy si farníci dveře takřka podávají.

Výstup na věž (celá prý má 38m), otevření okenic a chvíle kochání se rozhledem po Studenci zalitým ranním sluncem. Pak výdech, nádech, rozhoupání zvonu (to je ta památka na starý kostelík – je z roku 1590, jeho 300 kg je ulito ze slitiny nevhodné pro odlívání děl, což ho zachránilo)... bim, ticho, bim, bim... no, dneska se mi to zase moc nepovedlo... tak, teď už se to snad dá poslouchat. Po nějakých pěti minutách výskok, zastavení srdce zvonu a poslední tóny se ještě chvíli nesou zvonící.

Svíčky už hoří, poslední přípravy, táta ještě zpacifikuje ministranty, pan farář zahájí krátkou modlitbu... je osm - mše začíná.

Díky nezodpovědnému truhláři, kterého prozatím ještě nebudu jmenovat, stále ještě nemáme hotovou zákristii a zpovědní místnost v Poniklé.

p. Ivo

Škoda, že v Rokytnici je v lavicích kostela tolik dětí, ale u oltáře jen dva nebo tři. Možná tam brzy nebude ani kněz.

p. Ivo

Je mi líto, že místním věřícím v Jablonečku fara a život v ní nestojí za fyzickou pomoc pro to, aby byla v pořádku a aby v ní každý, kdo tam přijde, nemusel mrznout ani se za ni stydět.

p. Ivo

Pout' ke sv. Vojtěchu na Libici

Mnohé z nás potěšil O. Kvapil pozváním na vikariátní pout' na Libici nad Cidlinou a ještě více radosti jsme mohli prožít my, kteří jsme se poslední prázdninovou sobotu autobusem vypravili na Libici a do Staré Boleslavi. Už cestou jsme se přeladili z běžného uspěchaného života zpěvem a také poslechem zajímavých informací o sv. Vojtěchu i sv. Václavovi a Palladiu země české. Po příjezdu na Libici jsme se mohli „soukromě“ seznámit s místem, kde stávalo hradiště Slavníkovců, rodiště sv. Vojtěcha, kterému vévodí velký dřevěný kříž, nadechnout se tamní atmosféry a dobře naladěni jsme se vrátili do kostela sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka.

Po společné modlitbě růžence zahájil O. František Mráz, vikář pro Jilemnicko, poutní mši sv. za povolání ke kněžství a zasvěcenému životu. Z jeho promluvy mě oslovil námět k přemýšlení také o našem osobním povolání. Po skončení mše sv. jsme měli pro nás tak vzácnou příležitost k adoraci před vystřiženou Nejsvětější svátostí. Na slavníkovském hradišti jsme se opět mohli ponořit do společných modliteb. Další a také velmi milé překvapení nás čekalo v „domečku“ za kostelem, kde pro nás připravili místní farníci bohaté občerstvení a tak s povznesenou duší, srdcem potěšeným pěknými rozhovory i naplněnými žaludky jsme se autobusem vydali do Staré Boleslavi.

Basiliku sv. Václava jsme si mohli prohlédnout v doprovodu průvodce, sestoupili jsme do jejího srdce - krypty sv. Kosmy a Damiána, která uchovává původní hrob sv. Václava a právě zde, v tento den potěší, ale nejsilněji, jsme zpěvem prosili sv. Václava. Sílou propojení tohoto místa a zpívané modlitby jsme byli naplněni nejen my, ale dalo by se říci i ohromeni turisté, kteří to zde s námi „náhodou“ mohli prožít. A to nás ještě čekalo vyznání úcty a díky Matce Boží za ochranu naší vlasti před Palladiem země české v nádherném kostele Nanebevzetí Panny Marie. Mozaiku zážitků doplnila návštěva charitního domova pro duchovní, kde mají možnost v klidu prožívat závěrečnou část svého života kněží v péči řádových sestřiček.

Před odjezdem jsme měli opět dostatek času pro urovnání si dojmů v sobě, pro rozhovory, ve kterých jsme si navzájem pochvalovali množství zážitků i klid a dostatek času na všech místech. Při zpáteční cestě jsme potěšili naše duše zpěvem křesťanských i lidových písní. Za všechny poutníky děkují Otci Ivovi za organizaci a bohatou náplň naší poutě.

Pavla D.

Vikariátní setkání mládeže

13.9.2008 se konal již čtvrtý ročník setkání mládeže jilemnického vikariátu, jehož hostitelským městem byla tentokrát Lomnice nad Popelkou. Na jeho přípravě se krom jiných podílelo tamější společenství mládeže – Salamander. Z našich farností se nás vypravilo asi třináct včetně pana faráře, který nás ale po dopoledním programu musel opustit, jelikož jel sloužit mši svatou do Harrachova.

Program setkání byl poměrně nabitý, a to především díky skutečnosti, že předchozí setkání byla dvoudenní, kdežto tentokrát byla zvolena jednodenní varianta. Důsledkem toho byl, podle mne, až moc zdoluhavý program, jenž se táhl od 9:00 až do zhruba 19:30. Ale teď hezky po pořádku. Program byl zahájen v 9:00 v chrámu sv. Mikuláše sympatickými moderátory, kteří uvítali zhruba 70 účastníků. V 9:45 naše Spolčo nad Jizerou uvedlo krátkou scénkou slovo na den, které si vzal P. Paclík ze Studence. Od 10:15 do 13:00 proběhla v kostele přednáška Pavla Kábrta s názvem Darwinovy tragické omyly. Ti, kdo nesouhlasí, nechť mi prominou, ale myslím, že tragickým omylem bylo zařazení této přednášky do programu. Co jsme se tak shodli s ostatními, vyznívala dosti jednostranně ve prospěch kreacionismu. Náзор, že evolucionisté filtrují fakta ve prospěch evoluce mi vyzněl dost komicky v porovnání s obsahem přednášky, jenž filtroval fakta mnohem více ve prospěch názoru opačného. Přiznám se, že po hodině jsem přednášku opustil... V 13:00 následoval oběd v areálu lomnické fary. Po vynikajícím gulášku jsme si mohli sami vybrat odpolední program, jenž začínal v 14:00, ze čtyř možností. A to: 1) diskuse s Pavlem Kábrtem (rozšíření dopolední přednášky), 2) diskuse s P. Kordíkem na téma kněžské služby ve vězení, 3) adorace, možnost Svátosti smíření a za 4) fotbal či volejbal.

Já jsem si zvolil povídání o kněžské službě ve vězení, které se konalo v hřbitovním kostele sv. Jana Křtitele. P. Kordík, jenž působí ve farnosti Železnice a pravidelně dojíždí do vězení ve Valdicích, vypravoval velmi sugestivně o osobních zkušenostech v této službě, o věznicích, jejich osudech, jejich duchovním životě za zdmi věznice apod. Velmi se mi to líbilo a volby jsem rozhodně nelitoval. V 16:00 bylo občerstvení před kostelem a pak jsme šli křížovou cestu na horu Tábor. Přípravu cesty a jednotlivá zamyšlení včetně kytarového doprovodu si vzalo na starost společenství mládeže ze Studence. Na vrchol jsme dorazili zhruba v 17:30. Mše svatá na proslaveném poutním místě - chrámu Proměnění Páně na hoře Tábor - se konala až v 18:00. Kdo chtěl, využil tedy volný čas k výstupu na nedávno opravenou rozhlednu, stojící v areálu chrámu. Kdo tak učinil, nemusel litovat. Výhled byl fantastický, svítilo slunce a byla daleká viditelnost. Jako na dlani jsme měli celé Krkonoše, na druhé straně město Jičín.

Po mši svaté, která skončila asi v 19:30, jsme se rozcházeli domů s příslibem dalšího vikariátního setkání mládeže. To se bude konat příštím rokem buď v Rokytnici nad Jizerou, nebo v Horních Štěpanicích. Doufám, že mu budu moci býti přítomen a že se tam shledám s větším počtem mladých, kteří zatím neměli možnost objevit kouzlo těchto setkání.

(MiH)

Socha Panny Marie Pomocnice

v Poniklé a 100. výročí jejího postavení

Občané Poniklé chovali dávnou touhu, aby byla postavena nějaká socha mariánská. Touze té bylo zadostiučiněno r. 1908." (zápis z farní kroniky)

Sochu zhotovil p. Antonín Lukeš z Nové Paky. Místo pro její postavení se získalo tím, že byl zbořen roh ohradní zdi u fary a zeď nově upravena. Socha pak byla posvěcena dne 19. července 1908. Po 60 letech (v zimě r. 1968) byla shozena z podstavce a na 3 kusy se rozbila. Po opravě byla postavena v kostele a na původní místo znovu instalována v r. 1998. Letos tedy uplynulo 100 let od jejího vzniku, 40 let od jejího zničení a 10 let od jejího obnovení.

Protože bývá zvykem připomínat si kulatá výročí, uspořádali jsme i my malé poděkování za to, že se socha P. Marie dochovala do dnešní doby. Ve výroční den jejího posvěcení, v sobotu 19. července 2008, jsme se v 18,00 h sešli u této sochy. Kromě našeho pana faráře I. Kvapila s námi přijel výročí oslavit P. J. Mazura, který se zasloužil o její znovuobnovení, a P. P. Mistr. Bohoslužba doprovázená zpěvem mariánských písní začala úvodním slovem P. Kvapila, pak nás M. Holubec seznámil s životem P. Marie podle biblických pramenů i s pohnutým „životem“ naší sochy. Po promluvě P. Mazury byla bohoslužba zakončena Litaniemi k P. Marii. Poté jsme se přesunuli do kostela, kde jsme společně slavili mši sv.

Ani deštivé počasí (které ostatně provází tyto oslavy dle zápisů v kronice již pravidelně, počínaje vysvěcením v r. 1908) lidi neodradilo, a tak se nás sešlo u P. Marie několik desítek (nejen ponikelských farníků). Myslím, že jsme společně prožili hezké odpoledne a že chybějící slunce na obloze nahradilo slunce v duších všech zúčastněných. Je dobré se občas zastavit, ohlédnout se do historie a s vděčností vzpomenout na život, práci a odkaz našich předků, abychom věděli, kdo jsme, odkud vycházíme a kam směřujeme.

(eh)